

С автора и журналиста Симеон Василев разговаря Райна Йотова

Г-н Василев, защо не сте се изкушил буквално от политиката, не да пишете за нея, а да я правите?

Защото изкушението журналистика е по-силно. Тя може да направи политиката изкуство на възможното, от което всички имаме нужда.

В книгата ви присъства и арабският свят, колко пъти сте бил там?

Няколко пъти. Бил съм в Кувейт, Алжир. Когато човек тръгва за там, трябва да забрави за европейските си представи за нещата и да се придържа към основните си ценности за добро и зло.

Има ли нощи, в които не заспивате заради това, което се случва по света? Кога за последен път сте изпитвали страх?

Да, има и обикновено тези нощи съм с химикалката в ръка. Това е основната причина. Изпитах страх на 11 септември, защото събитието обърна координатите по принцип на международната политика. Неслучайно втората ми книга носи заглавието „Глобализираният абсурд“. В живота има много абсурди. И в политиката, и в културата има същите заболявания като в нормалния живот, както беше случаят с Иракската война. Аз например много се занимавам с връзката между международната политика и романа, изкуството, драмата. И в този смисъл има три основни принципа: аз чувствам, аз мисля, аз знам. Особено държа на третия, защото информираният човек винаги е по-сигурен и може да се ориентира в този океан от информация, който ни залива.

Ако приемем, че политиката не е само власт и не е съвкупност от интереси и капризи, доколко тя наистина променя света?

Светът се променя много бързо, понякога с такава бързина, че ние не можем да схванем процесите. На международните отношения трябва да гледаме като на отношения между хората. Едни се харесват, други откровено се мразят, а трети са си безразлични.

Какво лично за вас е приемането ни в Европейския съюз?

Това членство за мен е по-скоро връщането на България в европейския ред на нещата и както съм написал в книгата, скъсването на България с нейния XX в. Това ще е и краят на българския преход. Взаимосвързаните анализи в книгата показват света на международната политика, която е една умна игра на „скачени съдове“.

Кой би трябвало да определи географските и културните граници на днешна Европа?

Това е голям проблем на Европа. Аз ще се позова на Валери Жискар Д'Естен, който

казва: „Всички си имат граници, само ние като Европейски съюз нямаме граници.“ Той е политик, който почтено слага проблемите на масата.

„Версия Международна политика“ започва с едно интервю, което сте направил с Гюнтер Ферхойген. Кога се състоя тази среща между вас?□

Това беше един разговор точно пред Европейската комисия през 2003 г. и според мен в него е маята на цялата книга. А като журналист с г-н Ферхойген съм имал много срещи, още като кореспондент в Германия. Той излезе пророк, защото централните въпроси бяха свързани с тази глобална караница между Европа и Америка. А ние като източноевропейска страна бяхме малко пострадали, бяхме предизвикали спорове в Европа.

За мен голям интерес предизвика статията ви „Вечерята, която ще промени Европа“. Коя беше вечерята, която промени вашия живот?□

Вечерята, която е променила професионалния ми живот, се случи точно преди 15 години, когато взех драматичното решение да приключа университетската си кариера и да се прехвърля на работа в Българската национална телевизия. Това стана точно на една вечеря.

А колкото до политиката... сещам се как един от политиците на световната сцена Шимон Перес обясняваше какво е добра политика и разказа следния случай. Бил е с известен израелски политик, стояли на улицата и той казал: „Виж каква красива жена минава“ и другият го попитал: „Откъде знаете, вие не я виждате. Тя е зад вас...“, а той отговорил: „Знаеш ли, аз виждам изражението на хората, които я гледат.“ Ето това е добрата политика.

Къде според вас в момента се разиграва най-големият „театър на абсурда“ в политиката?

В условията на международната политика едновременно се разиграват ситуации от „Кентърбърийските разкази“ на Чосър до театъра на абсурда... това, което се случи на 11 септември. А ако вземем предвид Толстой... да употребяваме понятия като „мирна война“ или „военен мир“. Ето това е пълен абсурд.

Страх ли ви е от високо? □

Страх ме е от несполучливите опити за летене, от високото не ме е страх.

А от терористични актове? □

Много ме е страх, защото те не са нищо друго освен една съвременна дегитализирана смес от алогизъм и религиозен фашизъм и защото засягат преди всичко невинни хора.

Кои са опорните точки на съвременния дипломат? □

Международната политика е една опорна точка, когато има отворени сетива за процесите.

Каква е вашата лична версия за съдбата на България в Европейския съюз по отношение на културната политика? □

Моята версия е реалистична. Ние трябва да запазим традициите, които са останали в защита на българската култура. А колкото повече можем да „изнасяме“ от нея, толкова

по-добре ще се чувстваме и ние.